

undervisning, og dermed afskaffe den urimelige forskelsbehandling, der sker ved, at store grupper, deriblandt alle inden for den højere undervisning, får gratis undervisning, medens andre grupper må betale en større eller mindre undervisningsafgift?"

Karl Max Rasmussen: Spørgsmålet er foranlediget af en artikel i undervisningsministeriets tidsskrift Uddannelse 1968, hvori oplyses, at dels studieplanudvalget for læreruddannelsen, dels et nyt nedsat udvalg skal se på principielle spørgsmål vedrørende den nye lærerlovs ikrafttræden.

Blandt de spørgsmål, som skal overvejes, nævnes seminariernes størrelse og deres geografiske placering. Ville det da ikke være rimeligt og betimeligt, om spørgsmålet om undervisningsafgiften samtidig sættes på dagsordenen? Det er jo sådan, at på en tredjedel af landets seminarier, nemlig på statsseminarierne, betales ingen undervisningsafgift, mens der på alle øvrige må betales en større eller mindre afgift, og det føles urimeligt, især når der ikke er valgfrihed mellem seminarierne for de lærerstuderende.

Spørgsmålet blev i sin tid rejst i udvalget, som behandlede forslaget til ny læreruddannelseslov, og den daværende undervisningsminister oplyste ifølge betænkningen, som blev afgivet 18. maj 1966, at han var indstillet på at foreslå en sådan nyordning af tilskudsreglerne for de private seminarier, at undervisningsafgiften helt kunne bortfalde, og at han ville finde det hensigtsmæssigt, om en sådan tilskudsordning kunne sættes i kraft fra samme tidspunkt som den nye ordning af læreruddannelsen, det vil sige fra 1. august 1969. Der er hermed skabt en forventning hos de lærerstuderende, og jeg spørger da, om undervisningsministeren har i sinde at indfri denne forventning.

Der er imidlertid også andre grupper af studerende, som er udsat for forskelsbehandling. Det gælder f. eks. de studerende på børnehaveseminarier og andre fritidspædagogseminarier. Det må forekomme offentligheden besynderligt, at der i en tid, hvor de studerende inden for den højere undervisning højlydt rejser krav om uddannelsesløn, findes grupper af unge under uddannelse, som selv delvis må betale for under-

visningen. Særlig demokratisk forekommer det ikke, at en sådan forskelsbehandling finder sted, og jeg ved, at mange studerende sammen med mig med interesse vil lytte til ministerens svar.

Undervisningsministeren (Helge Larsen):

Hr. Karl Max Rasmussen spurgte, om det ikke ville være naturligt i forbindelse med det udvalg, der er nedsat til at overveje den nye seminarieuddannelse og seminariernes placering, at tage spørgsmålet om seminarieelevernes studieafgift op til forhandling.

Dertil vil jeg sige, at det er et spørgsmål, som allerede er til behandling. Det hænger, som hr. Karl Max Rasmussen sagde, sammen med tilskudsordningen til de private skoleformer, de private seminarier — det gælder i denne forbindelse også de private børnehave- og fritidshjemsseminarier — og det arbejde, som er i gang med nye tilskudsregler, er endnu ikke helt afsluttet. Jeg håber, det kan afsluttes i løbet af sommeren, og derefter vil man kunne foretage disse ændringer af tilskudsreglerne. Om de vil kunne medføre, at studieafgiften ganske falder bort, skal jeg ikke kunne sige på indværende tidspunkt. Man skal nemlig også tage i betragtning, at der er en forskel på de egentlige offentlige skoler og de private skoler. Private skoler har en anden stilling end de offentlige skoler, og selv om man har en meget liberal tilskudsordning, vil det vel være naturligt, at der ved private skoler er en lidt anden ordning end ved de offentlige eller de statsejede institutioner.

Karl Max Rasmussen: Jeg må vel takke undervisningsministeren for svaret og er da glad for at høre, at der er forhandlinger i gang. Jeg havde håbet på, at ministerens svar var mundet ud i, at der var begrundet håb om, at afgifterne helt kunne afskaffes. Jeg kan stadig ikke finde det rimeligt, at nogle grupper i dette land skal betale for deres uddannelse. Det er rigtigt, at der er f. eks. private seminarier, men der er jo ikke valgfrihed mellem seminarierne, og jeg forstod på den daværende undervisningsminister, at det spørgsmål måtte kunne løses. Jeg vil da gerne henstille til undervisningsministeren, at der findes en vej. Der er jo et gammelt ord, der siger, at hvor der er en